

Chương 25

ÂM DƯƠNG NHÂN DỖ THỐI TRẮNG HOA

Hai người bán táo lo cho mình còn chưa xong, dĩ nhiên chẳng làm gì được. Còn hai người khách sẵn tiền đã đóng cửa phòng ngồi uống rượu. Vả lại người sẵn tiền chưa chắc muốn dính vào chuyện này.

Chủ nhân chưa biết cách giải quyết thế nào thì bất ngờ hai người khách từ ngoài đi vào. Một người văn sĩ trung niên áo quần tề chỉnh và một tên thư đồng mặt mũi thanh tú.

Lúc này khách đã đến dĩ nhiên không đi đâu nữa. Còn lại hai phòng trọ thì hai thầy trò chiếm lấy một.

Phu nhân áo rách và tiểu phu nhỏ tuổi chẳng còn đường nào khác để lựa chọn. Nếu không thể mượn chung phòng, thì một người đành là ngồi bó gối chịu giá lạnh để chờ trời sáng.

Theo lẽ ra thì gã tiểu phu ngồi bó gối là phải.

Nhưng như vậy cũng chưa xong vì tiểu phu không có chỗ nghỉ khi nào chịu trả nửa tiền phòng? Điểm chủ nhất định không chịu nhượng bộ, việc sắp đặt cho phu nhân áo rách có điều khó ỉn.

Sau cùng điểm chủ chợt động linh cơ nghĩ ra một chủ ý. Hắn đề nghị tiểu phu trẻ tuổi và văn sĩ trung niên cùng ở một phòng. Còn tên thư đồng và lão phu nhân ở một phòng.

Cách giàn xếp như vậy kể ra tạm được, vì phu nhân đã ngoài năm chục ở với thằng nhỏ 15, 16 tuổi cũng có chi là bất tiện.

Mọi người đành theo biện pháp này, ăn cơm xong vào phòng yên nghỉ.

Bên ngoài tuy gió tuyết dữ nhưng ở bên trong tửu điểm đóng cửa lại và mỗi phòng đều đốt than lên cũng ấm áp.

Chẳng bao lâu các khách trọ đều ngủ cả.

Chỉ có văn sĩ trung niên ở chung phòng với tiểu phu trẻ tuổi, dường như bận tâm sự gì, một mình ngồi uống rượu nhắm củ kiệu và đậu phộng. Mỗi lần y nhấp rượu lại nhẹ buông tiếng thở dài. Cặp mắt lơ đãng mà không sao ngủ đi được.

Gã tiểu phu trẻ tuổi tỉnh giấc vẫn thấy văn sĩ còn ngồi bên lò sưởi uống rượu, không khỏi nghiêng mình quay ra hỏi:

– Sao đại thúc còn chưa nằm nghỉ?

Văn sĩ trung niên lắc đầu đáp:

– Ông bạn cứ việc ngủ đi.

Gã tiểu phu chớp mắt mấy cái nói:

– Đại thúc!...

Văn sĩ xua tay gạt đi:

– Cuộc tao ngộ bất hạnh này chẳng ai có thể phân ưu được. Mỗi quan tâm của lão đệ ta dành tâm linh mà thôi. Đêm đã khuya rồi đừng khuỷa náo mọi người.

Gã tiểu phu đành nhăn mày mấy cái rồi nằm xuống ngủ nữa.

Trời vừa sáng, hai người bán táo ra khỏi điểm trước tiên. Sau một lúc hai nhà buôn rượu cũng tính tiền trả rồi thượng lộ.

Gã tiểu phu còn quanh quẩn ở gần đó. Tuy gã dậy sớm nhưng dường như chưa muốn đi ngay.

Văn sĩ trung niên ở cùng phòng với gã vì ngủ muộn nên hai toán khách đã lên đường mới ngáp dài đứng dậy ra ngoài.

Mặt mũi bơ phờ nhọc mệt, y nhìn gã tiểu phu gật đầu gượng cười rồi đi tới cửa phòng bên cạnh.

Phòng này lão phụ và thư đồng chưa dậy, cửa hãy còn đóng.

Văn sĩ trung niên khẽ gõ cửa gọi:

– A Vinh! A Vinh!

Y gọi luôn mấy câu, gã thư đồng A Vinh mới tỉnh dậy “Dạ” một tiếng. Từ trên giường nhảy xuống lật đật ra kéo then mở cửa.

Văn sĩ trung niên hơi có vẻ bức mình hỏi:

– Bây giờ là mấy giờ rồi?...

Lúc này gã thư đồng mặt mũi còn lợt lạt hơn cả văn sĩ. Cặp mắt sâu hoắm, vành mắt thâm quầng.

Gã mở cửa phòng, hai tay run bần bật, đầy vẻ khùng khiếp, liếc nhìn chủ nhân một cái rồi cúi đầu xuống muốn chui qua bên mình y để ra ngoài.

Văn sĩ trung niên ngó thấy hơi biến sắc. Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang khiến người không rét mà run.

Y vươn tay nắm thư đồng lại nhìn gã từ đầu xuống tới gót chân rồi cười lạt nói:

– Hảo tiểu tử! Hừ hừ!

Thư đồng cơ hồ phát khóc cất tiếng run run khẽ đáp:

– Đại gia! Không... không phải A Vinh...

Văn sĩ trung niên nhìn gã chằm chặp trầm giọng hỏi:

– Thế thì... thế thì lão yêu phụ dẫn dụ người chẳng?

Thư đồng co đầu rút cổ đáp:

– Đại gia! Mụ không già...

Văn sĩ trung niên ngẩn người ra tựa hồ sức nhớ tới nhân vật nào. Y quay mặt đảo nhìn thật mau khắp một lượt trong nhà, thấy gã tiểu phu sắp sửa quang gánh trước cửa điểm. Hắn vừa ngửa mặt trông chiều trời, vừa kêu giá lạnh.

Điểm chủ đang lúi húi hấp bánh bao trong góc nhà tựa hồ chẳng để ý gì đến bên này.

Văn sĩ quay lại nhìn thư đồng khế quát:

– Sao còn chưa về thu thập hành lý?

Thư đồng khác nào được lệnh đại xá chạy về phòng chủ nhân.

Văn sĩ trung niên do dự một chút rồi lộ vẻ cương nghị ra chiều đã định quyết tâm. Y cúi xuống rút lưỡi trủy thủ ở ống chân ra rất mau lẹ thủ trong tay áo, cười khẩy một tiếng, đi vào phòng lão phụ.

Trong phòng lão phụ áo rách đang bịt khăn xanh lên đầu. Những câu đối đáp vừa rồi giữa hai chủ bộc ở ngoài cửa hiển nhiên mụ đầu nghe rõ nhưng dường như mụ chẳng coi văn sĩ vào đâu.

Lúc này mụ ngồi xuống đầu giường liếc mắt lên ngó văn sĩ đang cất bước đi vào.

Văn sĩ trung niên bước qua ngưỡng cửa đứng lại ngửng đầu lên lạnh lùng hỏi:

– Tôn giá là...

Lão phụ áo rách từ từ ngửng mặt lên đáp:

– Phải rồi! Tại hạ chính là Kim Linh Quan mà cũng là tân nhiệm Lam y hộ pháp ở Long Hồ Bang. Xin hỏi Kim đại hiệp có điều chi dạy bảo?

Văn sĩ trung niên thộn mặt ra không biết nói thế nào?

Lão phụ áo rách mỉm cười hỏi tiếp:

– Nghe nói Kim đại hiệp cũng là một vị hộ pháp ở bản bang phải không?

Văn sĩ trung niên chuyển động mục quang đáp:

– Phải rồi. Tại hạ là Thanh y hộ pháp trong bang, hiện là phân đà chúa ở phân đà Lạc Dương. Kim hộ pháp có thể cho phép xem lệnh phù được không?

Lão phụ áo rách gật đầu đáp:

– Dĩ nhiên là được.

Mụ nói rồi liệng tấm bài đồng màu lam xuống bàn đánh cách một tiếng.

Văn sĩ trung niên nhìn tấm bài đồng một cái rồi chấp tay nói:

– Quấy nhiễu hộ tòa rồi, Kim mỗ xin cáo từ.

Văn sĩ trung niên đưa thư đồng dờn khỏi khách điểm hồi lâu, Nhân Yêu Kim Linh Quan mới ở trong phòng đi ra.

Mụ vẫn ăn vận như hôm qua, mình mặc áo bông cũ rách, đầu bịt khăn xanh, mặt đầy nét nhăn. Đúng là một mụ nhà quê nghèo khổ.

Chẳng bao lâu gã tiểu phu cũng ra đi.

Tối hôm ấy lão phụ áo rách và chủ bộc văn sĩ trung niên lại chạm trán nhau trong một tiểu khách điểm ở phía tây thành Tấn Nam.

Tên thư đồng A Vinh ngó thấy lão phu nhân áo rách mặt đỏ bừng lên.

Gã nhân lúc chủ nhân cùng đối phương gật đầu chào nhau chuồn ra ngoài, trong lòng thắc mắc không yên. Gã lại nghĩ tới cảnh tượng đêm qua...

– A Vinh!

Một tiếng gọi khẽ ở phía sau lọt vào tai.

A Vinh giật nảy mình tưởng chủ nhân hô hoán. Gã quay đầu nhìn lại không khỏi kinh ngạc. Nguyên là người tiểu phu trẻ tuổi hôm qua ẩn ở góc nhà đang nhìn gã vẫy tay.

A Vinh ngần ngại một chút rồi tiến lại hỏi:

– Có phải đại ca gọi tiểu đệ không? Chuyện gì vậy?

Gã tiểu phu khẽ đáp:

– Phải rồi! Sáng sớm hôm nay tại hạ ở trong nhà điểm tại bến Phong Lăng, Kim đại nhân giao cho tiểu nhân một việc. Y bảo tiểu nhân theo dõi các vị. Dọc đường không xảy chuyện gì thì thôi, vạn nhất lại gặp Nhân Yêu...

A Vinh ngơ ngác hỏi:

– Đại ca bảo sao?

Gã tiểu phu đáp:

– Nhân Yêu Kim Linh Quan, tức là mụ già áo rách ngủ chung phòng với tiểu ca đêm qua trong khách điểm.

A Vinh giương mắt lên hỏi:

– Nhân Yêu ư?

Tiểu phu đáp:

– Phải rồi! Nhân Yêu chúng ta thường gọi là Âm Dương Nhân. Hễ gặp họ là xúi quẩy.

A Vinh nghe nói không khỏi biến sắc.

Tiêu phu hắng giọng nói tiếp:

– Kim đại gia bảo vị Nhân Yêu này lai lịch rất lớn. Chính đại nhân cũng không dám đắc tội với hắn. Bây giờ chỉ còn biện pháp duy nhất là tìm cách né tránh đi mà thôi.

A Vinh cất tiếng run run hỏi:

– Né tránh bằng cách nào?

Tiêu phu móc trong bọc một đỉnh bạc đưa ra đáp:

– Đây là của Kim đại gia lưu lại và dặn hễ thấy Nhân Yêu thì giao đỉnh bạc này cho huynh đệ mượn ngựa đi ngay đêm đến huyện Vinh Hà, tìm vào quán trọ gần nhất ở cửa đông chờ đại gia. Vậy huynh đệ rời khỏi nơi đây càng sớm càng hay.

A Vinh cầm lấy đỉnh bạc, cắm đầu lạt đật đi ngay.

Tiêu phu tủm tủm cười quay trở vào khách điểm.

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh tức trung niên văn sĩ ở khách điểm quay lại không thấy A Vinh đâu, nhưng ngay lúc ấy cũng chưa để ý. Đến tối vẫn chưa thấy A Vinh xuất hiện mới cảm thấy có điều bất diệu.

Kim Liệt Tinh liền kiểm tên tiểu nhị hỏi:

– Gã thư đồng của ta người có thấy ở trong này đi ra không.

Điểm tiểu nhị tươi cười đáp:

– Có, có! Vừa rồi một hán tử trẻ tuổi nói chú nhỏ đó là biểu đệ của y. Đại gia có muốn kiểm họ thì đến Long Môn trà viên.

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh sửng sốt hỏi:

– Người bảo sao? Chúng là biểu huynh biểu đệ ư? Hán tử trẻ tuổi đó người như thế nào?

Tiểu nhị ngẫm nghĩ đáp:

– Y lối hai chục tuổi, người rất khỏe mạnh. Coi cách ăn mặc dường như làm nghề đốn củi để sinh nhai...

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh lại một phen sửng sốt hỏi:

– Một tên tiêu phu ư?

Tiểu nhị gật đầu đáp:

– Đúng thế. Y là một tiêu phu, có điều khẩu âm không phải người ở quanh đây.

Thần Đàn Tử lại hỏi:

– Nghe khẩu âm có biết người đó ở đâu không?

Tiểu nhị đáp:

– Khẩu âm hao hao cũng giống đại gia, dường như y là người ở vùng Lạc Dương hoặc Khai Phong.

Thần Đan Tử đảo mắt suy nghĩ đã đoán ra mấy phần, lại hỏi tiếp:

– Vụ này xảy ra bao lâu rồi?

Tiểu nhị trầm ngâm đáp:

– Mới một lúc thôi. Chú nhỏ vừa đi khỏi thì y chạy vào nói, muốn kiếm đại gia. Sau...

Thần Đan Tử sa sầm nét mặt hỏi:

– Sao các người không báo cho ta hay?

Tiểu nhị vội đáp:

– Sau y biến đổi chủ ý bảo để đại gia đi kiếm họ.

Thần Đan Tử hắng giọng lên một tiếng hỏi:

– Long Môn trà viên ở đâu?

Tiểu nhị trở ra ngoài cửa đáp:

– Ở trong này ra đi về mé tả rồi chuyển vào một ngõ hẻm nhỏ mé hữu ở phía đối diện là ngõ thấy tòa trà viên đó rồi...

Thần Đan Tử không chờ tiểu nhị nói dứt lời đã lật đật ra khỏi khách điểm.

Nửa giờ sau trở về, nét mặt thâm trầm, cất bao nhiêu nặng nề, hiển nhiên có điều gì khó chịu.

Gã tiểu nhị lúc nãy chạy ra đón, cười hỏi:

– Thế nào? Đại gia có tìm thấy không?

Thần Đan Tử xua tay gạt đi, bảo gã:

– Vào lấy hành lý của đại gia ra đây!

Tiểu nhị kinh ngạc hỏi:

– Đại gia...

Thần Đan Tử dựng mắt lên ngắt lời:

– Phải chăng những đồ đạc đem vào khách điểm này rồi không lấy ra được...

Tiểu nhị xá dài đáp:

– Đại gia dạy quá lời.

Thần Đan Tử liệng ra đĩnh bạc nói:

– Đây là để trả tiền phòng. Còn thừa thì mượn xe cho đại gia và phải lựa một cái

xe quen thuộc.

Hôm sau vào khoảng giờ thìn, Thần Đàn Tử đã kiểm thấy tên thư đồng A Vinh trong Đại Vũ khách điểm, ở gần cửa đông huyện Vinh Hà. Chủ bộc gặp nhau, ăn uống qua loa rồi lại lên xe đi luôn về phía Hà Tân.

Dọc đường, Thần Đàn Tử nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên y mở mắt ra hỏi:

– A Vinh! Người có biết đại gia đối đãi với người thế nào không?

A Vinh cúi đầu xuống ngập ngừng đáp:

– Đại gia đối đãi với tiểu nhân tử tế quá.

Thần Đàn Tử lại hỏi:

– A Vinh! Lần này chúng ta ra đi, người có hiểu vì việc gì không?

A Vinh ngơ ngác đáp:

– Hôm qua đại gia đã bảo tiểu nhân vì trong phủ xảy vụ mất hoàng kim, phải đến giải thích với bang chúa bang Long Hồ.

Thần Đàn Tử thở dài đáp:

– Phải rồi! Hoàng kim! Hoàng kim! Hoàng kim giết người. Nếu bang chúa chẳng tin lời giải thích của đại gia thì chưa hiểu chúng ta còn cơ hội trở về Lạc Dương nữa không?

A Vinh khẽ hỏi:

– Đại gia không đi không được ư?

Thần Đàn Tử nhăn nhó cười đáp:

– Người là trẻ nít thì hiểu sao nổi? Nếu không đi được thì đại gia ngốc đại gì còn đi để chịu tội sống?

Dứt lời, y nghiêm nghị nói tiếp:

– A Vinh! Đại gia quyết định cho người về. Đây là việc riêng của đại gia mà để người chết oan thì yên tâm thế nào được? Người xuống xe đi. Đại gia còn năm lạng bạc vụn, người cầm lấy làm tiền lộ phí và phải nhớ tìm nơi nào thay hình đổi dạng để khỏi bị Nhân Yêu gây rắc rối.

A Vinh ngạc nhiên giương mắt lên hỏi:

– Đại gia...

Thần Đàn Tử xua tay gạt đi:

– Đại gia đã nói sao là phải làm đúng như vậy. Người đi đi!

A Vinh biết chẳng còn cách nào vẫn hồi được, đành thu lấy tiền bạc, nước mắt

chạy quanh, xuống xe đi luôn.

Thần Đàn Tử nhìn bóng sau lưng thư đồng thấy gã đi xa rồi liền dặn phu xe:

– Cho xe đi thông thả càng chậm càng hay.

Đến bến Vũ Môn, Thần Đàn Tử chờ Nhân Yêu Kim Linh Quan tới nơi. Lúc này Nhân Yêu đã trở lại chân tướng mặc áo hồ cừu, mày xinh như vẽ, nghiễm nhiên là một vị công tử trong cõi đời ô trọc.

Hắn thấy Thần Đàn Tử chẳng ngạc nhiên chút nào và dường như đã biết trước sẽ gặp y ở đây.

Thần Đàn Tử chấp tay nói:

– Kim huynh mạnh giỏi?

Nhân Yêu mỉm cười nói:

– Dường như Kim đại hiệp có vẻ khách sáo quá, phải chăng vì tiểu đệ bữa nay thay đổi y phục?

Thần Đàn Tử ra chiều bẽn lèn đáp:

– Kim huynh thật khéo nói giỡn.

Nhân Yêu nghech mắt nhìn y hỏi:

– Nếu không thế thì sao bữa trước Kim đại hiệp gặp tiểu đệ ở Kim Phúc khách điểm lại không niềm nở chào hỏi tiểu đệ như hôm nay?

Thần Đàn Tử ngập ngừng đáp:

– Vì... vì hôm trước...

Nhân Yêu dựng mặt lên hỏi:

– Vì Kim Linh Quan này chưa lập được chút công trạng nào đã được làm Lam y hộ pháp trong bang này nên Kim đại hiệp càng nghĩ càng bức mình chứ gì?

Thần Đàn Tử đáp:

– Kim huynh lại nói giỡn rồi.

Nhân Yêu hỏi:

– Thế thì vì lẽ gì?

Thần Đàn Tử đáp:

– Vì tiểu đệ trong lòng bức rứt.

Nhân Yêu “Ừ” một tiếng hỏi:

– Té ra Kim đại hiệp có tâm sự ư? Thế thì không trách được, Kim đại hiệp gặp điều chi phiền muộn, có thể nói ra để Kim mỗ phân ưu được chăng?

Thần Đàn Tử ngáp ngừng, đột nhiên y cúi đầu xuống đáp:

– Xin Kim huynh lượng thứ cho.

Nhân Yêu sững sốt hỏi:

– Lượng thứ điều chi?

Thần Đàn Tử cất giọng khô khan đáp:

– Mục quang của Kim huynh khiến cho tiểu đệ chịu không nổi.

Nhân Yêu nở nụ cười lảng lơ hỏi:

– Thế thì...

Hắn đảo mắt nhìn quanh khẽ nói tiếp:

– Có muốn kiếm nơi nào nghỉ một đêm rồi hãy đến Tổng đàn báo cáo.

Thần Đàn Tử nhăn nhó cười lắc đầu.

Nhân Yêu tựa hồ không hiểu hỏi:

– Trong mình không có việc gì gấp thì chần chờ một lúc thì đã sao?

Thần Đàn Tử ngừng đầu lên thở dài sườn sượt đáp:

– Chuyến này tiểu đệ đến Tổng đàn khác hẳn Kim huynh. Kim huynh gia nhập bản bang liền được làm Lam y hộ pháp, bước tiền đồ không biết đến đâu mà lường. Còn tiểu đệ trái lại, bò lên được địa vị này không phải chuyện dễ dàng. Chỉ sơ xuất một chút liền biến thành kẻ tù phạm ở dưới thềm thì tiểu đệ còn vui thú nổi gì?

Nhân Yêu chau mày hỏi:

– Câu chuyện làm sao mà ra thế?

Thần Đàn Tử lại thở dài đáp:

– Vì tiểu đệ đánh mất một món hoàng kim của bản bang.

Nhân Yêu đáp:

– Bao nhiêu?

Thần Đàn Tử đáp:

– Ba ngàn hai trăm lạng.

Nhân Yêu thộn mặt ra hỏi:

– Trời ơi! Đại hiệp bảo bao nhiêu? Ba ngàn hai trăm lạng ư?

Thần Đàn Tử nhăn nhó cười đáp:

– Đúng thế! Không thiếu một phân.

Nhân Yêu lại hỏi:

– Bọn người cướp món vàng này là nhân vật ở lộ nào?

Thần Đàn Tử lắc đầu đáp:

– Cái đó chính tiểu đệ cũng không hiểu, vì việc xảy ra ban đêm mà tiểu đệ lại không ở nhà. Những tên thủ hạ vô dụng của tiểu đệ cũng chẳng biết gì. Bọn chúng báo đêm hôm ấy trời lạnh quá, mọi người đi ngủ sớm. Mãi đến hôm sau mới phát giác rương vàng đã bị khuân đi đâu mất rồi.

Nhân Yêu trầm ngâm hỏi:

– Kim huynh có nghĩ rằng đây là kiệt tác của Lãng Đãng công tử không?

Thần Đàn Tử lắc đầu đáp:

– Tiểu đệ nghĩ tới rồi nhưng nhận ra không có lý.

Nhân Yêu hỏi:

– Sao lại không có lý?

Thần Đàn Tử đáp:

– Vì gã tiểu tử đó hiện đang làm tân khách trong Thư phủ ở Đồng Quan. Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên làm Cẩm y hộ pháp ở bản bang giám thị gã rất gắt gao, để ý từng cử động. Gã không có cơ hội nào để gây nên đạo án. Hơn nữa, thằng lỏi đó ham nữ nhân nhiều hơn tiền tài. Gã đã động tâm vì con nhỏ nhà họ Thư, dĩ nhiên không làm chuyện này.

Nhân Yêu gật đầu hỏi:

– Đúng thế! Có thể thằng lỏi đó không dính vào vụ công án này. Nhưng mớ hoàng kim đó đi đâu?

Thần Đàn Tử lại thở dài đáp:

– Đó là chỗ tiểu đệ nghĩ không ra. Đã mất món hoàng kim rất lớn lại không hiểu đối phương là nhân vật nào để phúc đáp.

Nhân Yêu cũng thở dài nói:

– Vụ này quả rắc rối thật...

o O o